

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Kinh Tăng Chi số 157

[05/09/2023 - 06:45 - dieulienhoa67]

Hôm nay chúng ta học bài Kinh Sợ Chết. Có 2 bài Kinh liên tục, giông giống nhau, chỉ có chút ít thay đổi nhỏ nhỏ. Ngài Anan phải nhắc lại đầy đủ. Tại sao?

Đức Thế Tôn cả đời Ngài, từ năm thành Đạo - năm Nibbana, khi ở 1 mình hay giữa đám đông có vô số chư thiên và loài người vây quanh, Ngài nói hay im lặng, tất cả đều là những bài học sống động về Chánh Pháp cho ng ta theo đó mà tu học. Còn người phàm thì chỉ có nội dung thuyết giảng, những câu nói đặc biệt về Phật Pháp thì đáng cho ng ta nghe và lưu trữ lại, ngoài ra thì người phàm có những câu phát biểu 0 đáng/nên lưu lại. Đức Thế Tôn thì 0 có 1 câu chữ nào của Ngài mà 0 mang nội dung giải thoát. Đó là lý do Ngài Anan khi trùng thuật lại Phật ngôn trong suốt mấy mươi năm Ngài làm thị giả, ngài 0 bỏ sót chút nào. Đây là điểm rất đặc biệt của Kinh Phật. Nhiều người Phật tử ngạc nhiên khi thấy có nhiều nội dung các bài Kinh giống nhau.

Trong bài Kinh này có 1 đoạn, Phật dạy rằng vì Tỳ Kheo mỗi ngày nên quán niệm cái chết sẽ xảy đến cho mình qua những suy nghĩ, hình ảnh. Có 1 câu thế này: cơm ta ăn làm cho ta mắc bệnh, mật, đờm có thể khuấy động, các gió như kiếm có thể khuấy động. Như vậy có thể làm cho ta mệnh chung. 3:14

[06/09/2023 - 08:34 - dieulienhoa67]

Nghĩa là ngay trong chuyện ăn uống ta cũng có thể chết. Thức ăn/uống, những xáo trộn trong cơ thể, cũng có thể làm cho ta bị chết. Trong đó có câu: Như vậy sẽ là chướng ngại cho ta. Chướng ngại là gì? Nghĩa là giây phút nào mình chưa phải là Thánh nhân từ Tu Đà Hườn trở lên, thì cái chết có thể gây rắc rối cho ta. Rắc rối có 3:

1. Những xáo trộn trong cơ thể có thể làm ảnh hưởng đến tánh mạng, sức khỏe của ta. Tiếng Pali là ...
2. Tiếng Pali .. Samanadhammanta... Phạm hạnh, chuyện tu chứng có thể gặp vấn đề, bị trở ngại, bị đe dọa. Chuyện tu hành có thể bị trở ngại từ cái chết do những cái có mà mình 0 lường được.
3. Hậu sự (chuyện sau cái chết) gồm ta sẽ đi về đâu, ta chết như thế nào. Còn lo cho cái xác này 0 đáng là việc phải làm. 8:24

[07/09/2023 - 08:46 - dieulienhoa67]

Trong Kinh Đại Bát Niết Bàn, khi Đức Thế Tôn sắp tịch, Ngài Anan hỏi: Bạch Thế Tôn, chư Tỳ Kheo chúng con phải làm gì với Báo Thân của Thế Tôn khi Ngài 0 còn nữa?

Phật Ngài dạy rất rõ: Này Anan, chuyện đó hãy để cư sỹ làm. Các Tỳ Kheo, những người xuất gia, Trưởng Tử Như Lai chỉ có 3 việc phải làm: Học Đạo, Hành Đạo và Hoằng Đạo.

1. Học Đạo: học về 37 phẩm Bồ Đề, Tín Tấn Niệm Định Tuệ, Ngũ Căn, 5 Lực, 7 Giác Chi, 8 Chánh Đạo.
2. Hành trì 37 phẩm Bồ Đề.
3. Hoằng dương 37 phẩm Bồ Đề.

Còn ngoài ra, ngay cả Báo Thân của bậc Đạo Sư, Giáo chủ của mình >> cư sỹ làm.

Chữ hậu sự ở đây cứ nhớ thế này: nếu ta đột ngột chết lúc này, ta có thể bị những chướng ngại sau:

- Sự đe dọa về tánh mạng, như bị rắn cắn hay bệnh hoạn.
- Chuyện tu chứng của mình bị đe dọa.
- Hậu vận (hậu sự Saggamtaraya - Maggamtaraya) của mình bị đe dọa.

Saggamtaraya: chắc gì bạn được sanh thiên. Sagga = cõi trời. Việc sanh thiên của mình có thể bị đe dọa bởi cái chết bất ngờ.

Maggamtaraya: chuyện chứng Đạo của mình cũng có thể 0 kịp.

2 cái này gom chung lại gọi là hậu vận/sự của mình. 12:01

[08/09/2023 - 08:46 - dieulienhoa67]

Nên trong Chú Giải ghi có 3:

1. Những chuyện xảy ra có thể làm ảnh hưởng sk và tánh mạng của mình.
2. Sammanadhammantaraya - Chuyện tu hành của mình có thể bị ảnh hưởng.
3. Hậu sự/vận của mình có thể bị ảnh hưởng. Hậu sự có 2 là Saggamtaraya - Chuyện sanh thiên của mình có thể bị ảnh hưởng. Lúc này nếu mình chưa chứng Thánh thì chỗ tốt nhất để mình tái sinh về là cõi Trời. Nếu có khả năng chứng thánh thì việc ra đi đột ngột như vậy có kịp cho mình chứng Đạo hay 0 - Maggamtaraya.

Sang Kinh khác:

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Chúng ta học Đạo, biết các vấn đề về Giáo Lý. Minh quên 1 chuyên là bên cạnh vô số pháp môn để tu tập, thiền chỉ hay thiền Quán với thân, thọ, tâm, pháp, có 1 pháp môn bắt buộc 0 thể quên, cho dù tu cái gì, là cư sỹ hay xuất gia, là thế nào trong Đạo ngoài đời. Chỉ cần còn là phàm, có 1 đề mục bắt buộc chúng ta phải niệm/nhớ mỗi ngày, đó là cái chết. Đây là chuyện rất quan trọng.

Chỉ cần có 1 trục trặc nhỏ về sinh học, về tác động bên ngoài như rắn cắn, gió hay xáo trộn bên trong cơ thể thì đều có thể dẫn đến cái chết đột ngột, bất ngờ >> (trong Kinh nói) có thể làm gián đoạn, trở ngại cho chúng ta :

1. Sức khỏe có vấn đề, chúng ta 0 tiếp tục khỏe nữa, 0 sống nữa.
2. Việc tu hành của chúng ta bị gián đoạn.
3. Ra đi đột ngột như vậy thì chuyện sinh thiên và chúng Đạo bị bỏ ngõ.

Đời hay Đạo 0 cần biết, cứ nghĩ nhiều về cái chết thì cách sống của họ sẽ khác, sẽ sống tốt hơn. Còn khi sống mà 0 nghĩ nhiều về cái chết thì đời sống của anh rất là đáng ngại với những đam mê, đầu tư, lo toan thật sự 0 cần thiết. Anh sẵn sàng làm hững chuyện hại mình hại người, những chuyện vô ích 0 cần thiết.

15:12

[09/09/2023 - 10:16 - dieulienhoa67]

Với người sống cạnh tranh đấu đấu với cái chết thì mọi sự ở họ thường là ở mức cần thiết hơn là dư thừa. Cái này rất là quan trọng. Đời sống mình 0 có bao nhiêu mà 0 biết ưu tiên cho chuyện cần thiết nhất, lại bỏ ra quá nhiều thời gian cho những chuyện ruồi bu thì thật đáng tiếc. Sự vô ích trong đời mình có nhiều cách thể hiện qua:

1. Cách ăn nói. Có nói dư 0? Mình thích ói dư. Vd tôi 0 được, thì thay vì nói tôi bận, mình lại dây dưa giải thích tại sao mình bận. Làm mất thời gian của mình/ người. Thật ra những trường hợp cần phải giải thích thì rất ít. Những khi tôi đứng ở nhà ga thấy kẻ xuôi người ngược, tôi thấy biết bao nhiêu thời gian công sức tiền bạc nhân loại mỗi ngày đổ ra cho sự cần thiết thì tôi nghĩ 0 bao nhiêu, còn lại là lãng phí, tôi tiếc dữ lắm. Theo thống kê thì hơn 1/2 công sức tiền bạc bỏ ra là cho sự lãng phí, 0 cần thiết. Hoặc tôi thấy sự cùn cụng tận tụy, những tấm lòng đối với các tôn giáo, những người phàm mà người ta kính ngưỡng, những nguồn lực ấy dùng cho cái gì thật sự lợi ích cho nhân loại thì hay quá. Bao nhiêu người trai tráng bỏ quá nhiều thời gian ở quán cafe, quán nhậu, vũ trường, đốt tiền, đốt thời gian, bỏ sức khỏe, tánh mạng vào những cuộc đua xe, nuôi thú cưng, chim cá cảnh >> nhẹ thì chạnh lòng, nặng thì hết hồn khi thấy ng ta 0 ý thức giá trị thời gian. 18:23

2.

[10/09/2023 - 09:54 - dieulienhoa67]

Chúng ta 0 còn nhiều thời gian đâu quý vị. Nên sống tử tế hơn, thương mến nhau hơn, giúp đỡ nhau nhiều hơn; chứ 0 phải tham ái thương nhau rồi mang trong tim trong lòng rồi làm khổ nhau>> Thế giới này sẽ đẹp hơn. Tất cả những chuyện này chỉ có thể thực hiện khi chúng ta nhớ về cái chết của mình. Bài Kinh này rất là sâu và quan trọng.

Kinh Sàmagàma - Làng Sama

1 đêm kia có 1 vị Trời xuống gặp Đức Phật : Bạch Thế Tôn, vị Tỳ Kheo mắc vào 3 lỗi này thì đường tu hành xuống dốc, thoái đạo.

1. Tham công tiếc việc, bày chuyện để làm. Những chuyện 0 liên quan đến tu hành giải thoát.
2. Thích hàn huyên tâm sự, hý/phiếm luận vô ích.
3. Thích an dưỡng ngủ nghỉ.

1 vị Tỳ Kheo dính vào 3 cái này chắc chắn thoái đạo, lui sụt, 0 đi xa được.

Sáng hôm sau gặp chư Tăng, Phật mới kể lại chuyện vị thiên tối qua. Phật chấp nhận ý kiến ấy và thêm 3 điều nữa cũng nguy hại cho đời sống tu tập của 1 vị Tỳ Kheo như vậy.

4. Thích tụ hội các vô ích.
5. Thích đàn đúm.

6. Ác ngôn, khó dạy. Ác ngôn là từ Hán Tạng dịch từ tiếng Pali Du - xấu, vụng về, vaccha - nói năng.

Dovacchassatta dịch là ác ngôn, nhưng thực ra chữ này có nghĩa là cứng đầu, khó dạy.

Tụ họp theo tinh thần Chánh Pháp chỉ có 2 việc

1. Cùng nhau im lặng trong Chánh Pháp, cùng nhau im lặng để thiền định.
2. Cùng nhau đàm luận trong Chánh Pháp.

Nói cách khác gặp gỡ nhau chỉ có 2 việc là im lặng/nói năng theo Chánh Pháp. 22:05

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

[11/09/2023 - 07:42 - dieulienhoa67]

0 có điều thứ 3. Ngoài 2 điều trên thì là tào lao hết. Vị Tỳ Kheo mà dính vào những điều trên thì đời tu đi xuống. Điều này có giải thích trong Chú Giải của Trường Bộ Kinh - Kinh Phúng Tụng. Thế nào là vị Tỳ Kheo cứng đầu?

- Chuyện ng ta kêu mình làm thì 0 làm, chuyện ng ta kêu 0 làm thì làm.

- 0 chịu nổi những lời giáo huấn khô khan, khó hiểu. Muốn quay về con người cũ để sống cho khỏe, thoải mái. Vd mình thích tích lũy, ng ta kêu buông, kêu mình nhàm chán. Mình quan tâm đến điều gì đó thì ng ta kêu mình buông bỏ, mình 0 chịu làm theo. Vì đó là những đề tài quá khô khan, 0 vừa sức với mình. Khi cầu Đạo giải thoát thì phải thấy mình như người bị bệnh. Đã là thuốc thì đắng, hôi, khó uống/ăn cách mấy cũng phải nuốt. Thích cách mấy cũng phải kiên. Vì mình bệnh mà. Người tu hành xuất gia mà 0 hiểu điều này thì gọi là cứng đầu, khó dạy.

Cuối cùng, ác bạn hữu là chơi với bạn xấu. Trong đời tu, hễ mình còn phạm thì ngoài phiền não tự thân thì còn có nguồn phiền não từ bên ngoài gồm tà sư ác hữu. Mỗi người trong chúng ta, trong 24g, tâm ác > tâm thiện>> mình bước ra khỏi phòng gặp người xấu > người tốt. Đây là chuyện rất khoa học, dễ hiểu.

Nếu chúng ta sợ ý 1 chút là sẽ gặp tà sư ác hữu. 25:36

[12/09/2023 - 09:35 - dieulienhoa67]

Đừng bao giờ kiêu ngạo nói rằng tôi có bản lãnh, tôi có khả năng ... tôi 0 bị lây nhiễm ai. Đó là 1 câu nói rất là bậy. Chỉ có Thánh nhân mới có quyền/tư cách nói như vậy. Phạm phu ở gần người tào lao thì có 2 trường hợp/họa mình sẽ dính:

1. Lây nhiễm để trở thành giống họ, quá tệ.

2. Do 0 đồng ý với họ >> Sống trong tâm thức đối kháng >> 0 nên, bất thiện. Mình bực mình theo nhiều kiểu như để trong bụng hay đi nói tùm lum. Rồi đưa cái bực mình đó vào đời sống. Đó giờ mình 0 làm chuyện đó nhưng bây giờ để đối kháng, lên tiếng, dằn mặt người kia, cho người kia hiểu là họ sai, chúng ta nói/ làm nhiều điều mà xưa giờ mình 0 làm. Điều đó 0 cần thiết.

Không có lợi gì khi sống gần người bất thiện.

Trường hợp người ta dốt giáo lý, thất niệm, giới hạnh/bồ thí/ thiện định 0 bằng mình, nhưng họ có khuynh hướng cầu tiến, hướng thượng thì người đó mình có thể ở gần.

Có người dốt trong Kinh rồi nói 0 sống gần người kém hơn, vậy thì đâu có giúp được ai>> như vậy là hiểu sai. Người ta còn kém nhưng có ý cầu tiến, hướng thượng, có tén bộ, có thể chỉnh sửa, vun bồi được thì đã là bạn lành của mình rồi>> có hy vọng, chuyện ở gần vẫn ổn.

1 vị Tỳ Kheo mắc vào 3 điều nêu trên thì góc đầu 0 lên.

Ở đây 0 chỉ nói chư Tăng Tỳ Kheo mà nói luôn cả cư sỹ. 90% chúng ta sợ cô đơn. 90% nói là cô đơn nhưng có dịp là xấp vô thành 1 bè, 1 nhóm, 1 băng liên vì ai cũng thích danh, lợi, tình cảm, sự ngưỡng mộ, yêu thương, quý mến. Sống 1 mình thì làm sao những cái thích này có chỗ phát tác được. 28:57

[13/09/2023 - 09:01 - dieulienhoa67]

Nên ai cũng thích tụ 5 tụ 3 để bớt cảm giác cô đơn trống vắng thêm nữa là muốn được ng ta yêu thương kính trọng nể phục ... Đó là cái rất bậy.

Quả Thánh cũng chỉ là 1 giai đoạn phải đạt đến đối với người tu hành đẳng hoàng, nếu đạt được thì chúng ta cũng 0 nên kiêu ngạo, vì điều đó giống như uống đúng thuốc thì hết bệnh. Đó là 1 chuyện.

Chuyện thứ 2: người 0 biết Đạo, tu sai >> tu hành đối với họ là getting, taking, having, nghĩa là thu gom sở hữu. Còn với người tu đúng là looking, seeing, coming, arriving, reaching là đến để nhìn, đến nơi.

Người tu sai thì lấy cái này, chụp cái kia, ôm cái nọ. Họ cho rằng chứng Thánh là có/sở hữu cái gì đó. Có tâm trạng của 1 người thu lượm ve chai. Như vậy thì khổ vô cùng.

tu đúng thì chỉ là nhìn, giác Ngộ là seeing. Cứu cánh Nibbana chỉ là coming. Chỉ vậy thôi. 0 có cái gì để mình tự hào.

Kinh này nói về 6 pháp thoái đạo của 1 người tu, chứ 0 riêng gì vị Tỳ Kheo, người xuất gia. Người học Phật, tin Phật, tu Phật đều phải ghi nhớ 6 điều này.

KINH SỢ HÃI 33:01

[14/09/2023 - 07:49 - dieulienhoa67]

Kinh 0 Thoái Đạo

Cũng nhắc lại nội dung y như vậy.

KINH SỢ HÃI

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Nằm trong nhóm 6 Pháp. Vì sao? Phật Ngài đưa ra 6 hình ảnh. Đó là những từ gần như đồng nghĩa. Nội dung chính của Kinh Sợ Hãi: Toàn bộ việc tu của chúng ta có 2 cách hiểu/nói:

1. Tu là lánh ác hành thiện. Lìa bỏ cái này thu gom cái kia.
2. Tu tập Giác Ngộ là 1 hành trình buông bỏ. Bỏ cái gì? Bỏ 5 dục >> chứng Định, học Abhidhamma là bắt buộc phải biết cái này. Rồi 0 đam mê trong thiên định, thần thông>> mới tu Quán được. Tại sao 0 nên đam mê thiên định? Người 0 biết Đạo tưởng rằng hưởng thụ 5 Dục là số 1. Nhưng kỳ thực hạnh phúc trong 5 Dục 0 bằng 1 góc so với hạnh phúc của người ly dục. Vì sao? Vì để có được những thứ dục lạc để hưởng thì phải trả giá rất đắt. Máu và lệ phải đổ ra. Thứ 2 là thời gian hưởng dục rất là ngắn hạn nên mình phải dùng đam mê ngăn ngừa này tiếp nối, đắp đổi cho niềm đam mê ngăn ngừa kia. Vd như ăn ngon, ăn trong 15' là no căng cứng. Rồi những chuyện khác, nam nữ tình cảm... đó là sự lấp rập của nhiều lần ngăn ngừa chứ 0 được như thiên định. 36:12

[15/09/2023 - 07:20 - dieulienhoa67]

Thiên định có thể liên tục an lạc trong 1g - 7 ngày. Khác nhau chỗ đó. Đời sống dục lạc thì gắn liền với sự bất mãn. Hưởng dục gắn liền với sự bức bối chán chường. Nên đầu tiên là phải ly dục mới chứng định. Chúng rồi mà chìm sâu trong định thì 0 thể đi xa được, mà phải lấy định làm nền để tu tuệ. Giới sinh định, định sinh tuệ. Lấy tâm có thiên làm nền để quán chiếu. Các dục mình bỏ từ lâu rồi. Qua tới các tầng thiên mình hiện đang có, tất cả đều vô ngã, vô thường, do duyên mà có, có rồi phải mất. Mình tiếp tục sanh tử bằng những thiên này, về cõi Phạm Thiên sống hết tuổi thọ cũng rớt xuống dục giới, từ đó mọi sự như cũ. Quán như vậy mới buông được. Còn hạnh phúc của dục thì mình đã buông rồi mới đắc thiên. Bây giờ mình mãi mê trong thiên, 0 quán chiếu tánh sanh diệt trong đó thì 0 thể đi xa được. Cái này rất quan trọng.

Chúng sanh hạ căn tâm thường thấp kém thì chìm sâu trong 5 dục. Chúng sanh cao hơn thì chìm sâu trong thiên định, mà như vậy thì họ đang hoang phí 1 cơ hội rất lớn. Vì với tâm tư trình độ của 1 người chứng thiên, nếu họ chuyển sang tu 4 Niệm Xứ thì ngon lành gấp ngàn lần.

Cho nên tu hành là 1 hành trình buông bỏ,

- trước hết anh phải bỏ dục mới chứng định,

- anh phải buông định, tức là mỗi ngày vẫn nhập định nhưng 0 có đam mê trong đó chứ 0 phải là làm cho mất thiên, thì mới có thể tu tuệ.

Người tu tập tuệ quán họ làm những chuyện mà chúng sanh phàm phu đều thấy chán, sợ. Đó là thường trực quán tánh sanh diệt của mọi thứ đang diễn ra, dù đó là danh/sắc, thiên/ác, buồn/vui. Tất cả đều đang sanh diệt liên tục. Sống như vậy thì 0 vui theo kiểu phàm/thế gian được. Mà thật sự ở thế gian chán có gì vui.

Có 1 câu chuyện: 1 thiên sainh hỏi: Thưa Thầy, nếu mà đúng theo lời Thầy ời, con phải sống Chánh niệm, trí tuệ miên mật thì thế giới này còn gì vui Thầy?

Thiên sư trả lời: ủa, bộ thấy nó vui hả?

Nghĩa là khi tu tới nơi rồi thì 0 còn cần tìm cái gì ngọt ngào nữa, mà chỉ cần thấy ra sự thật. Sẽ có 1 ngày anh sẽ thấy ra sự thật. Chỗ chúng tôi đang ở là Lakewood, gần phi trường Longbeach, Orange Hills, cách Orange Hills vài phút xe hơi, có trường College Chapman. 40:17

[16/09/2023 - 07:54 - dieulienhoa67]

Rất nổi tiếng. Trong trường có bức tượng bán thân bằng đồng của bà Marie Curie, bên dưới có ghi dòng chữ: Thế giới 0 có gì để cho ta đam mê hay sợ hãi mà là cái để ta nhìn thật rõ. Câu này rất là Phật Giáo, vô cùng thông minh.

Ở đây cũng vậy, anh phải bỏ được các dục thì mới có thể chứng định. Buông được định thì mới có thể tu tuệ >> đắc Thánh. Rất đơn giản.

Trong Kinh này Phật ngài chỉ nói 1 chuyện: 'các dục thật đáng ngại'. Không cần nói hơn nữa. 1 người chán tương đối, chưa triệt để thì chỉ chứng được thiên định >> tái sinh về cõi Phạm Thiên. Chán dục triệt để, lìa bỏ cả niềm đam mê trong định (thì mới chứng đắc Đạo Quả), vì sao? vì lìa bỏ niềm đam mê trong dục nhưng cái lìa dục trong định chưa triệt để nên nó vẫn còn dây dưa 1 cách kín đáo. Vì dục và định cách nhau có 1 cái hàng rào. Mai này quay lại là chuyện trong lòng bàn tay. Hết tuổi thọ cõi Phạm Thiên thì lại quay lại đơn vị gốc. Nên bỏ này là tương đối. Trong dòng luân hồi mình có vô số kiếp chán dục kiểu tương đối rất là nhiều lần. Rất nhiều kiếp/lần chúng ta đắc thiên định, thần thông, là Phạm Thiên, là đạo sỹ trong rừng sâu núi thẳm đi mây về gió, đời non lập biển nhưng rồi sao? Cứ lặn lội trôi lên lặn xuống cuối cùng ngòì ý ở đây. 43:16

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

[17/09/2023 - 07:43 - dieulienhoa67]

Và tiếp tục sống chìm sâu trong cõi Dục nên Phật Ngai dạy : Dục là cái cần lia bỏ, để làm cái nền tảng cho chúng ta đi xa, lên cao hơn.

Kinh này Phật chỉ nói đến Dục, và có 2 cách lia bỏ:

1. Tương đối: tu định. Lia bỏ 5 triền, đắc sơ , nhị, tam, tứ thiền. Nhưng chưa dứt hẳn dục. Cần phải bỏ triệt để, tuyệt đối

2. Tuyệt đối: tu tập Vipassana để nếu đủ duyên lành Parami thì mình chứng tối thiểu là Tu Đà Hườn. Quả này tuy là chỉ diệt thân kiến, hoài nghi, giới cấm thủ nhưng chính vì sự vắng mặt của thân kiến >> vị ấy 0 tái sinh quá 7 kiếp và niềm đam mê trong dục của vị ấy, theo Kinh nói, là chỉ còn nhỏ như miếng nhỏ dính vào vạt áo. Còn phàm phu mình thì đam mê trong dục là nguyên người chìm ngập qua khỏi bụi tóc. Trong Kinh Phật dạy rồi: Này các Tỳ Kheo, vấn đề mà vị Tu Đà Hườn đã giải quyết nhiều như dãy Himalaya mấy ngàn do tuần/km này, còn vấn đề chưa giải quyết xong chỉ là 7 viên sỏi, gồm phiền não, tu hành, tái sinh, nghiệp báo... Đọc như vậy mới thấy buồn và sợ cho mình vì mình còn cả 1 dãy Himalaya vấn đề mà mình phải đối mặt/giải quyết. Trong khi đó tâm tu, công đức của mình được bao nhiêu? Tâm xấu, nghiệp xấu quá nhiều mà mình còn phải giải quyết nguyên 1 dãy Himalaya vấn đề. Còn vị Tu Đà Hườn thì tâm tốt cực kỳ, công đức vô lượng. Vì sao vị Tu Đà Hườn có công đức vô lượng? 5' niệm Phật của vị Tu Đà Hườn đủ để vị ấy làm Vua Chuyển Luân hoặc là Đệ Thích, huống nữa là nhiều lần. Cách niệm Phật của các vị ấy như vậy. Các Ngài hiểu Phật như thế nào, để rồi 5' niệm Phật thôi. Trong Kinh: lần đó Ngài Anan nghe Phật thuyết pháp,

ngài Anan nói: bạch Thế Tôn, thật là may mắn, phúc phận cho con khi con có bậc Đạo Sư như Thế Tôn.

Ngài Udayi đứng kế bên mới nói: Anan đâu cần khen như vậy.

Phật liền bảo: đừng nói như vậy, Anan đang sống với niềm vui trong Chánh Tín . Đó là cái rất đáng quý.

Udayi có biết rằng nếu kiếp này Anan 0 chứng Arahant Nibbana thì chỉ giây phút hoan hỷ nói câu trên, tức chưa đầy 5', Anan đã nói bằng niềm tin sâu rộng, chỉ câu nói đó thôi thì đủ để Anan 36 lần vào Đệ Thích, 36 lần làm Chuyển Luân Vương, vô số lần làm phượng chủ quốc độ, tức vua các nước nhỏ. 48:41

[18/09/2023 - 04:51 - dieulienhoa67]

Chỉ cần niệm Phật cho đúng. Làm sao niệm cho đúng? Phải học Giáo lý để niệm Phật cho đúng. Vì mình hiểu biết nhiều. Người học giáo lý rồi thì niệm Phật, bố thí cúng dường, lay Phật , phục vụ, rửa cái ly, quét cái lá, đặt bát tạo ra phước nhiều hơn người đốt giáo lý. Vì tâm thiện hợp trí cho quả cao hơn tâm ly trí. Trí càng sâu rộng thì cho quả càng thù thắng hơn trí hẹp. Phải học giáo lý Phật thì tu học mới tới nơi tới chốn. Trong Abhidhamma nói rõ: khi mình niệm Phật mà hiểu thì đó là tâm đại thiện hợp trí. Trí của người biết giáo lý khác với trí người 0 biết giáo lý. Mình có học giáo lý mà đặt bát cho ông Sư, lay Phật với trí thì công đức vô lượng. Còn lay Phật kiểu bắt chước người ta lay, lay như lay thân tiên, cầu phúc >> công đức 0 lớn. Khi lay Phật mình niệm:

- ai Phật cũng thương , cái gì Ngài cũng biết, đức lành nào Ngài cũng có. Phật đã làm những chuyện khó làm, cho những cái khó cho, nhin những cái khó nhin , chứng đắc cái rất là khó chứng đắc.

Phải niệm Phật như vậy. Nhiều lắm.

- Thế Tôn 0 thể cho con những gì con thích nhưng Thế Tôn dạy con 0 thích cái gì.

- Thế Tôn 0 thể làm cho con đời đời 0 chế, nhưng Thế Tôn dạy con 0 sợ chết, coi thường cái chết, thanh thân khi chết.

- Thế Tôn 0 thể nắm tay từng người chúng con đi chơi khắp cả vũ trụ, nhưng Thế Tôn dạy con thấy đi đâu cũng vậy thôi.

Lay Phật như vậy thì công đức mới vô lượng. Còn niệm hồng danh Phật nhưng đọc như con kết, dù là tiếng Việt, tiếng Hán, hay Pali, mà 0 hiểu nghĩa gì hay thậm chí là đọc trật, thì 0 xong, 0 có công đức gì.

Cho nên đọc Kinh, niệm Phật mà phải hiểu thì công đức mới vô lượng. 52:51

[19/09/2023 - 10:52 - dieulienhoa67]

Mình đang học về Dục.

Kinh Tỳệt Sơn.

Kinh này khá khó. Bà con phải đọc trong quyển Abhidhamma (A Tỳ Đàm) tập 1 của chúng tôi. Trong đó nói rất rõ :

- 1 người ly dục, tu đúng thì mới chứng thiên được.

- 0 phải ai chứng thiên cũng có khả năng giống nhau. Có người do 1 chút công đức trong quá khứ nên bây giờ họ đắc được thiên, mà chợt đến chợt đi. Nghĩa là lâu lâu thu xếp được những bận rộn, đầy đủ điều kiện tốt về khí hậu, thực phẩm, sức khỏe, môi trường sống,... họ ngồi thiên thì thiên quay trở lại. Rất là

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

may mắn. Thiên mà may mắn là thua, 0 được. Còn có những người đắc thiên rồi, họ muốn quay trở lại bất cứ lúc nào cũng được. Cần nghĩ/nhớ/ quên cái gì để có thể chứng thiên được. Đúng là muốn chứng thiên thì cần phải có đề mục, nhưng bên cạnh đó, hành giả ngay lúc này phải biết mình nên nghĩ nhớ tới cái gì trước khi bắt đầu ngồi thiền >> có thể nhập/trụ/xuất định như ý. Còn có những người đắc thiên là do may mắn. Ví như có 2 kiểu đọc sách.

- Kiểu 1: đọc mà thấy chỗ nào cần ghi dấu, mình lấy bookmark chèn vô hay là gấp góc trang đó lại làm dấu, mai này muốn tìm là ra>> ví như người thiện xảo trong việc nhập thiền. Bất cứ khi nào muốn nhập vào tầng thiền nào là đều như ý.

- Kiểu 2: đọc thấy trang nào hay, thích quá nhưng 0 làm dấu, mai này muốn tìm thì lật tìm cầu may, may ra gặp được>> ví như người đắc thiên do may mắn. Nếu muốn sống với tầng thiền mình đã đắc thì cũng là may rủi, cần phải có vô số điều kiện, hỗ trợ, thuận lợi mới có thể quay trở lại thiền của họ. 56:20 [20/09/2023 - 07:57 - dieulienhoa67]

L dực mới đắc định, nhưng khi đắc định rồi thì mỗi vị có 1 khả năng khác nhau. Có vị thì có khả năng trụ thiền, xuất thiền như ý. Đang ăn cơm mà cần/muốn hóa hiện ra cái gì đó, vd đề mục đất, thì được ngay chứ không cần mất cả buổi mới làm được. Vd chỉ cần nghĩ đến đề mục đất thì sẽ hiện ra cái mình muốn. Vd đang đi thuyền mà nước tràn vào, vị ấy đang ăn cơm, chỉ cần nghĩ đến đề mục đất, chú nguyện: thuyền nằm trên cạn đi >> trong mắt mọi người thì con thuyền vẫn nằm trên nước, nhưng nó như đang ở trên cạn.

Đêm đó, Đức Như Lai đang ở bên bờ sông. Nửa đêm, chư Tăng đang ngủ thì nước sông dâng lên rất nhanh, cuốn phăng mọi thứ. Các vị Arahant thì 0 xao động, còn các vị phàm phu thì la lên báo động, mà quên mất là đang ở bên cạnh Đức Phật. Đức Phật muốn 1 vị Tăng giải quyết vấn đề này. Có 1 vị Tăng tên là Gavampati, là 1 vị trong nhóm của Ngài Kiều Trần Như, là 1 trong 1200 vị Tỳ Kheo đầu tiên của Đức Phật sau khi Ngài thành Đạo. Đức Phật mới nói: Này Gavampati, hãy giúp đỡ các vị Tỳ Kheo. Ngài ấy liền nhập vào đề mục gió, rồi vào đề mục đất, chú nguyện rằng: dòng chảy hãy đứng lại làm nên bức tường thành. Ngay lập tức, chỗ Đức Phật và chư Tăng đang ngồi, dòng nước dừng lên.

Ngài có nhiều cách giải quyết, vd như: nước đừng quẹo vào đây, nhưng như vậy các vị Tỳ Kheo sẽ 0 thấy thần thông. 0 phải là khoe mà trường hợp này để chư Tăng thấy sẽ tốt hơn. Nên ngài chú nguyện: nước hãy dừng lại đây và làm nên bức tường thành. 1:00:15

[21/09/2023 - 11:42 - dieulienhoa67]

Hình ảnh này thật là kỳ vĩ và độc đáo, còn hơn là đoàn người qua Biển Đỏ trong Kinh Thánh.

Lúc đó nước chỗ đó 0 chảy nữa mà dựng lên như 1 bức tường. Đức Phật và chư Tăng đang ở trong 4 bức tường bằng nước. Đó là thần thông. Các vị tướng tượng đêm hôm cần thì có liền hoặc là câu chuyện tôi đã kể: 1 vị Arahant buổi sáng đang súc miệng thì nghe cái rắc. Nhìn lên thì thấy 2 vị sư nhỏ đang ở trên 2 nhánh cây bị gãy. Với độ cao đó mà té xuống thì chỉ có chết. Vị Arahant bèn nhập vào đề mục đất, nhập vào đề mục gió đưa tay lên mang 2 vị sư đi xuống đất an toàn. Thần thông phải thuần thực như vậy. Chúng ta 0 nên hiểu lầm, nghĩ rằng mình tu giải thoát, 0 cần luyện thần thông. Sai! Nếu mà thường xuyên sống với định, tuệ >> đương nhiên có những khả năng này. Cũng như mình nói coi đồng tiền là phù du nên 0 thèm đi kiếm tiền. Quý vị nghĩ sao? Kiếm tiền 0 xấu, mà dùng tiền để làm gì mới là vấn đề. Đàng này lại cho tiền là tội lỗi, 0 cần cho đời sống tâm linh nên 0 thèm quan tâm đến tiền>> tới giờ ăn chỉ có mỳ gói, ngủ thì trải chiếu sơ sài trên đất để ngủ. Là do mình hiểu lầm tiền là tội lỗi. Tội lỗi hay 0 là do mình, mình kiếm bằng cách gì, dùng như thế nào. Kiếm tiền là năng lực, xài tiền là văn hóa. Cũng vậy, đừng nghĩ mình tu nên 0 cần thần thông. Người đã chứng thiên, thường xuyên sống trong chánh niệm và định>> thần thông rất là nhạy, bén. Khả năng hướng tâm của họ, muốn đề mục nào là vào được đề mục đó, nhập/xuất thiền trong bao lâu đều được. Bài kinh này nói về chuyện đó.

Ghi chép hoàn tất.